

Weggeraakt goed van een broeder

Wat hebben de bepalingen ten aanzien van weggeraakt goed van een broeder in Deuteronomium 22:1-4 ons te zeggen?

Deuteronomium 22:1-4

Met dit hoofdstuk wordt een gedeelte van het boek afgesloten dat in hoofdstuk 12 is begonnen. De hoofdstukken 12-22 zijn een nadere uitwerking van de geboden die God had gegeven op de stenen tafelen. In het gedeelte van hoofdstuk 12:1 tot 16:17 zien we de uitwerking van de geboden van de éérste tafel, die de betrekking tussen God en de mens regelen. De tweede tafel gaat over de verhouding van de mens tot zijn naaste. Dat is te zien in het gedeelte van hoofdstuk 16:18 tot 22:30.

In de verzen 1-4 zien wij het omgekeerde van het gebod “gij zult niet stelen”: we moeten erop toezien dat onze naaste niets kwijtraakt. Wat gold voor een vijand (Ex. 23:4), geldt des te meer voor een broeder. Voor ons is niet de letterlijke betekenis de eerste betekenis, maar voor ons gaat het om de geestelijke betekenis van de tien geboden.

Drie keer lezen we in deze verzen over de plicht zich ergens “niet aan onttrekken”. Het niet terugbrengen van iets dat onze broeder is kwijtgeraakt, is hetzelfde als zijn eigendom *stelen*. Wij hebben de verantwoordelijkheid het terug te brengen. Het is het handelen overeenkomstig het beginsel van Matteüs 7:12, maar hier wordt uitgegaan van *onbaatzuchtigheid*. Uit alles spreekt de zorg voor de medebroeder of medezuster (vgl. Fil. 2:21), en niet wat ons voordeel ervan is.

Een broeder die een rund of stuk kleinvee kwijt is, heeft *minder* om te offeren. We kunnen dat toepassen op een broeder die zijn dankbaarheid kwijt is geraakt. Hij heeft geen zicht meer op de zegeningen in de hemelse gewesten en ziet alleen zijn verwikkelingen in de aardse zorgen. We mogen hem zijn dankbaarheid om wat de Heer Jezus heeft bewerkt, teruggeven. Dat doen we door met hem daarover te spreken.

Veel christenen zijn het zicht op de hemelse zegeningen kwijt, zegeningen die verbonden zijn met

de verheerlijkte Mens in de hemel en de inwoning van de Heilige Geest in de Gemeente. Velen zijn geestelijk gezien ver verwijderd van de plaats waar de Heer Jezus in het midden is. Zij kennen die plaats van afzondering niet. Als wij hen ontmoeten, kunnen we hun dat teruggeven.

Als ze te ver zijn, kunnen we het bewaren in ‘huis’, als een beeld van de plaatselijke gemeente. Als zij in huis komen, als ze die plaats vinden nadat ze ernaar hebben gezocht, krijgen ze die zegeningen weer terug. Het zijn hun eigen en eigenlijke zegeningen. Wie ernaar op zoek gaat, zal ze weer vinden.

De ezel stelt de dienstbaarheid aan Christus voor. De ezel die is kwijtgeraakt, spreekt ervan dat de dienst voor Christus niet meer wordt verricht. Dit kan bijvoorbeeld het gevolg zijn van een te drukke baan in de maatschappij, of het voorrang geven aan allerlei aardse zaken boven het dienen van Christus. Soms moeten anderen daardoor méér doen in het koninkrijk van God dan nodig zou zijn. Wij moeten medegelovigen weer het zicht geven op hun roeping tot dienstbaarheid.

Het kleed spreekt van het gedrag dat de mensen van ons zien. Ook het christelijk gedrag kan verloren gaan. Het kleed stelt ook onze christelijke positie voor. Zo zijn we bekleed met de mantel der gerechtigheid. Velen kennen hun christelijke positie niet. We mogen hen daarover vertellen of wachten op de juiste gelegenheid daarvoor.

In vers 4 spreken ezel en rund van *dienstbaarheid*. Iemand die een dienst voor Christus wil doen, kan daaronder zo gebukt gaan dat hij bezwijkt en het opgeeft. Als we dat zien, moeten we hem niet nog meer lasten opleggen. Het is belangrijk hem te bemoedigen en hem overeind te helpen.

Oude Sporen 2011

